

Τάσος Μητρόπουλος: Ο γραμματέας με τη μεγάλη προσφορά

Ο Τάσος Μητρόπουλος του Αργύρη υπήρξε μια φωτεινή προσωπικότητα, όχι στα λόγια, αλλά στα έργα. Ήταν προικισμένος με πάρα πολλές αρετές. Απλός, ταπεινός, εξυπηρετικός, εργατικός, δημιουργικός, ευγενικός, δραστήριος, καθαρός στην καρδιά και πάρα πολύ αγαπητός στον κόσμο. Γεννήθηκε στο Βλάση το 1926 και ήταν γιος του Αργύρη Μητρόπουλου και της Ελένης Αναστασοπούλου-Μητροπούλου. Του άρεσαν τα γράμματα. Οι δυσκολίες, όμως, της ζωής δεν του επέτρεψαν μετά την αποφοίτηση του από τη μέση εκπαίδευση να συνεχίσει τις σπουδές σε πανεπιστημιακό επίπεδο αν και το επιθυμούσε σφόδρα. Ο Τάσος Μητρόπουλος διακρινόταν για τη ακεραιότητα του σε όλες τις εκφάνσεις της ζωής. Είχε μοναδική συνέπεια λόγων και έργων και αποστρεφόταν τον έμμεσο τρόπο συζήτησης.

Ό,τι ήθελε να σου το πει, το έλεγε ευθέως και χωρίς περιστροφή, έστω και αν ενοχλούσε. Ήταν ανήσυχο, προοδευτικό πνεύμα. Αναζήτησε μια καλύτερη τύχη στη Γερμανία αλλά γρήγορα διαπίστωσε ότι η ζωή του μετανά-

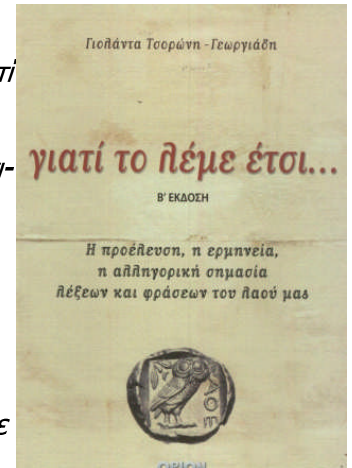

στη δεν ταίριαζε στον εαυτό του και επέστρεψε στο Βλάση που τόσο αγαπούσε. Διορίστηκε γραμματέας στην κοινότητα του χωριού μας. Στην διάρκεια της θητείας

του στην κοινότητα όλα τα έργα υποδομής, ανάπτυξης, συντήρησης, καλλωπισμού έχουν τη σφραγίδα και της δικής του προσπάθειας, της δικής του αγωνίας και του αποτελέσματος. Ο Τάσος Μητρόπουλος πρωτοστάτησε σ' όλους τους τομείς της ζωής του χωριού. Ήταν ο πρώτος Βλασσιός που έφερε τηλεόραση στο χωριό. Άνοιξε και διατηρούσε για χρόνια καφέ-παντοπωλείο. Η δραστηριότητά του πολυπλευρη. Από το χωράφι στο μαγαζί, από το μαγαζί στο κοινοτικό γραφείο. Η προσφορά του, στο συγχωριανό του επίσης τεράστια. Παντρεύτηκε τη Γιαννακοπούλου-Μητροπούλου Δήμητρα που είχε γεννηθεί το 1929 στο Μαργέλι και απόκτησε δυο κόρες, την Ελένη και τη Βασιλική. Πέθανε χτυπημένος από την επάρατη νόσο.

Γιατί το λέμε έτσι...

Η συμπατριώτισσά μας Γιολάντα Τσορώνη-Γεωργιάδη με καταγωγή από το Βλαχόπουλο μας έστειλε ένα πράγματι αξιολογώτατο πόνημα με τίτλο «γιατί το λέμε έτσι...» καθώς και την παρακάτω επιστολή: «Βριλήσσια 28 Αυγούστου 2009. Αξιότιμη Κα Μαρινοπούλου. Τυχαία έπεσα, πριν από ένα περίπου χρόνο, πάνω στην εφημερίδα σας ψάχνοντας για κάτι άλλο στο Διαδίκτυο. Έκτοτε, σας παρακολουθώ ανελλιπώς και σας συγχαίρω για την επιλογή της ύλης. Δια εμάς που μένουμε μακριά από τον τόπο που μας γέννησε, οι εφημερίδες της επαρχίας είναι ο ομφάλιος

λώρος που μας δένει με την ιδιαίτερη πατρίδα μας. Η επαφή με τα τοπικά νέα είναι ένας τρόπος να λαμβάνουμε γνώση για το τι γίνεται έξω από το αθηναϊκό καβούκι μας και τα μεγάλα κέντρα εξουσίας. Γέννημα-θρέμμα κι εγώ της Καλαμάτας με καταγωγή από το Βλαχόπουλο, εργάζομαι ως δασκάλα στη δημόσια εκπαίδευση και έχω αναπτύξει μια σημαντική συγγραφική δραστηριότητα. Με αφορμή λοιπόν το ό,τι σε κάποιο τεύχος της εφημερίδας είδα ένα άρθρο με τίτλο «Γιατί το λέμε έτσι», που εξετάζει την προέλευση καθημερινών μας φράσεων, παίρνω το θάρρος να σας αποστείλω ένα δικό μου βιβλίο με τον ίδιο τίτλο και το ίδιο θέμα(!), λήμματα από το οποίο μπορείτε, αν επιθυμείτε, να δημοσιεύσετε. Θα ήταν χαρά και τιμή μου να φιλοξενηθώ σε κάποιο έντυπο του τόπου μου, αφού μέχρι τώρα μόνο στις αθηναϊκές εφημερίδες και στον περιοδικό τύπο έχουν κατά κόρον δημοσιευθεί παραθέματα, αλλά «Ουδείς προφήτης στον τόπο του». Το βιβλίο εκδόθηκε τον Ιανουάριο του 2007 και η μεγάλη ανταπόκριση που βρήκε από το αναγνωστικό κοινό είχε ως αποτέλεσμα την έκδοση και ενός άλλου για παιδιά, εικονογραφημένα, με τίτλο «Δίνε... ξεφτέρη!», εκδ. Διάπλαση. Παρακαλώ, δεχτείτε το ως ένδειξη φιλίας και αναγνώριση του σημαντικότητας έργου σας. Με τιμή Γιολάντα Τσορώνη-Γεωργιάδη». Η σύνταξη της εφημερίδας την ευχαριστεί θερμά και για το πόνημα και για τα καλά της λόγια. Η Γιολάντα Τσορώνη-Γεωργιάδη είναι πτυχιούχος της Νομικής Σχολής της Παιδαγωγικής Ακαδημίας του Παιδαγωγικού Τμήματος Πανεπιστημίου Αθηνών και έχει μετεκπαιδευτεί στο Μαράσειο Διδασκαλείο. Εργάζεται στη δημόσια εκπαίδευση, είναι συνεργάτης του περιοδικού Παράθυρο στην εκπαίδευση του παιδιού με άρθρα που αφορούν σε διάφορους τομείς της Λαογραφίας και της Ιστορίας, είναι ενεργό μέλος της Γυναικείας Λογοτεχνικής Συντροφιάς και έχει εκδώσει βιβλία για παιδιά και μελέτες λαογραφικού περιεχομένου.

Ο ναός του Αγίου Νεκταρίου

Πάνω στον οδικό άξονα που οδηγεί από το Χατζή στο Πετρίτσι, στη δεξιά πλευρά, βρίσκεται το μικρό εξωκλήσι του Αγίου Νεκταρίου (οσ. Παταπίου). Είναι ένα εκκλησάκι με το μικρό του σήμαντρο που δεν το προσπερνά κανείς εύκολα. Είναι ένας από τους πολλούς λατρευτικούς χώρους των χριστιανών κατοίκων της Βουφράδας.

Η παρακάτω ιστορία είναι από το βιβλίο του Πάνου Κοσμόπουλου «Τα στοιχεία του τόπου μου» και έχει ως εξής: «Το νερό της Μεγάλης Βρύσης με τα κοντογόνια και το νερό του κανάλου με το χωριό που ήτανε απουπάνου από τον κανάλο, στην Άγια-Μαρίνη, τα ώριζαν τα στοιχεία. Ο Λιάρος της Μεγάλης Βρύσης και ο Μαύρος (του κανάλου. Θεριός ο Λιάρος αλλά και λωβός. Κούτσικος ο Μαύρος), αλλά και σκληρός και δυνατός. Ο ένας ποτόκιαζε στη Σπαρτίλα και ο άλλος στο κάρκανο του «Βηρού» μέσα σε ολόχρυσια παλάτια με ασήμια και φλωριά. Εκεί που είναι χωμένα και τα χρυσά του Αρήφαγα και του Φλέσσια. Είχανε όμως ολόχρονες αμάχη για τα νερά. Μούγκριζαν και βρουχιόνταν πότε ο Λιάρος κοντά στον κανάλο, πότε ο Μαύρος δέξω από τα κοντογόνια, πρώτου λαλήσει ο κόκκορας και ερχόντανε θανατικά και τρώγονταν και αντρώπο. Γι' αυτό, παλεύανε πολλές βολές στη λάκκα, κοντά στα χιοναίικα κοτρώνια, πάνω από τη σταφιδούλα του τσαβλή τα μεσάνυχτα και σειότανε ο τόπος, από τα μουγκρητά και τα ποδοβολητά. Κανένα δε νικάγε κι ας ήτανε ο Λιάρος λίγο βωβός και βερέμης. Λησμόνησα όμως να σας ειπώ ότι ο Λιάρος ήτανε ο πονηρός. Συνάτησε μια νύχτα έναν Κοντογοναίο αγροφύλακα εκεί που νυχτοπερπάταγε και του λέει: Το και το! Θέλω να με βοηθήσεις να σκοτώσουμε το στοιχειό του κανάλου και εγώ είμαι για σένα.

- Εντάξει; Τι να έλεγε ο μαυρούλης;
- Ναι, λέει.
- Θα κάμεις ό,τι σου ειπώ και προπαντός μη σκιαχτείς.
- Ναι, του λέει.
- Θα κάτσεις στη φυλάχτρα απάνου στα χιοναίικα κοτρώ-

Τα στοιχεία της Μεγάλης Βρύσης

να, θα γιομίσεις το ντουφέκι σου με το ζερβύ σου χέρι και μόλις αρχίσει το πάλεμα και ιδείς πώς πάει να με νικήσει ρίχτο στο ψαχνό. Πάλι με το ζερβύ το χέρι. Και άμα σου ειπεί ματαβάρε, θα του ειπείς: Μια βολά με γέννησε η μάνα μου, μια βολά βαράω. Θα στο ειπεί τρεις βολές. Εσύ το ίδιο. Το λοιπόν, διάκε στη φυλάχτρα ο άντρωπος και καρτέρηγε. Κανιά βολά, εκεί που κόντευε να κρυφτεί το φεγγάρι πίσω από τη Μυγδαλίτσα και να πέσουνε τ' απόσκια, λίγο πρώτου λαλήσει ο κόκκορας, φτάσανε. Βουή, ποδοβολητό, μουγκρητά, χτυπήματα, αέρας και σειότανε ο τόπος. Πότε το ένα χάμου, πότε το άλλο. Φαινότανε ότι θα γένει η χάση του κόσμου. Έτρεμε ο άντρωπος στη φυλάχτρα αλλά τι νακάνε; Καρτέρηγε να ιδεί. Και σε μια στιγμή γλέπει το Λιάρο να καλντίζει και να γέρνει. Τότε, έκαμε κατά πώς ήτανε ορμημένος. Του ρίχνει τη μπαταριά και τόνε λαβώνει.

- Ματαβάρε του λέει εκείνος.
- Μια βολά με γέννησε η μάνα μου και μια βολά βαράω. Του το είπε άλλες δυο βολές. Εκείνος το ίδιο. Τότε, χανταβουλιάστηκε και χώθηκε στη μονή του και λένε πώς γιατρεύτηκε, αλλά ήτανε ασθενιάρικο και υποταχτικό του

Λιάρου. Εκείνος, του τράβηξε το νερό του κανάλου και το κατέβασε στη μεγάλη βρύση. Το καλοκαίρι του αφήνει όσο κατουράει μια γίδα. Ίσια να πίνει για να μην πεθαινει. Γιατί τον θέλει να φυλάει τα νερά και τους θησαυρούς, όταν κοιμάται, κάθε σαράντα ημέρες μια στιγμούλα. Ίσια πού να κλείσει τα μάτια του να ξανασάνει. Τότε πού κοιμούνται και τα νερά. Το χωριό τού το ξεκλήρισε. Τους ανθρώπους τους έφαγε. Και ήτανε εκεί που είναι τα χαλάσματα της Αγίας Μαρίνης. Όσο για τον αγροφύλακα, τι να σας ειπώ; Του λέει:

-Έλα κοντά και μη μιλήσεις ό,τι κι αν ιδείς και ό,τι κι αν ακούσεις. Κίνησαν και διάκανε στη Μεγάλη Βρύση. Πάνε απάνου στη μεγάλη λίμνη του «Βηρού» πού πέφτει ο καταρράχτης και απουκάτου στη ρίζα που έρχεται νερό από το μεγάλο κάρκανο, ανοίγει μια μεγάλη πόρτα και λέει:

Έμπα μέσα. Μπήκε και τι να ιδεί! Θαμπώθηκε από το χρυσάφι και το μάλαμα. Και κει που χάζευε ακούει μέσα βαθιά μια άγρια φωνή γυναικεία.

-Ανθρωπινή μυρουδιά γροϊκάου.

-Με ανθρώπους περπατάου και ανθρωπινά μυρίζω, απάντησε το στοιχειό. Και η φωνή δεν ξανακούστηκε. Κάτσανε, ξανασάνανε, φάγανε, ήπιανε, γίνανε φίλοι και όταν τον ξέβγαλε τούδωσε πεσκέσι δυο ντορβάδες φλωριά και ασήμι. Και από τότενες, πάνε, φύγανε από τον τόπο μας τα θανατικά και ούλα τα κακά. Ζήσανε ούλοι καλά και μείς σήμερα καλλίτερα».